

CUVINTE CĂTRE DUMNEZEU SAU POEZIE ÎNTRU LUMINĂ

Alina Beatrice Cheșcă¹

*Motto: “Dă-i lumii tot ce ai mai bun și
s-ar putea să nu fie suficient. Oricum
ar fi, dă-i tot ce ai mai bun. Pentru că, în final,
este între tine și Dumnezeu. Nu a fost niciodată
între tine și ei.” (Maica Tereza)*

În câte feluri aş putea vorbi despre o ființă a lui Dumnezeu, un suflet întru lumină, o poetă ce și-a dedicat harul oamenilor iubitori de bunătate și Tatălui din ceruri! Cât de frumos și dificil este a interpreta poezia sa și a găsi iubirea din spatele iubirii, gândul din spatele gândului și nemurirea ascunsă în cuvânt!

Domnișoara Georgiana Necula este, întâi de toate, Prietena mea. Este ființa ce simte dacă sunt tristă la ceas de seară și care îmi trimite mesaje de o frumusețe rară, cu dumnezeirea în cuvinte. Un astfel de om îmi amintește mereu că sunt iubită, că speranța trebuie să fie cu mine la fiecare pas pe care îl fac în viață și că deznădejdea este un păcat în fața lui Dumnezeu. Georgiana îmi amintește că trebuie să fiu recunoscătoare pentru tot ce sunt și tot ce am și că împărăția Tatălui nostru este acolo, sus și că trebuie să privesc mereu spre cer.

Această poetă dăruită de Dumnezeu a ajuns la cel de-al treilea volum – “Cuvinte pentru suflet”; un volum plin de iubire creștină, întocmai ca și primele două. “Gânduri către Dumnezeu” și “Inspirații celeste”, după cum ne sugerează și titlurile, sunt cărți închinare Creatorului, dar și oamenilor într-o permanentă căutare a binelui.

Poemele prezentului volum poartă titluri revelatoare: “Simțire curată”, “Modestă mulțumire”, “Mi-a spus Dumnezeu”, “De ai recunoștință”, “Mă închin în miez de noapte”, “Să te Gândești la Rai”, “Cămin al speranței”, “Mie-mi cântă sufletul”, “Înălțarea sfintei cruci”, “Iubește”, “Ajută, Doamne”, “Sunt fericită”, “Brațele lui Dumnezeu”, “E pălmuit Ziditorul”, “La Dumnezeu m-am rugat”, “Crezul meu”, “Doamne, la tine mă închin”,

¹ Conf. univ. dr., Universitatea Danubius din Galați, E-mail: alina.chesca@univ-danubius.ro.

“Călugăria”, “Teolog adevărat”, “Cântec sfânt”, “Taina Sfântului Maslu”, “Fără dăruire”, “În icoane”, “Pogorârea Duhului Sfânt. Cincizecimea”, “Dumnezeu nu m-a lăsat”.

Domnișoara Georgiana Necula își începe volumul cu o frumoasă rugă:

“Nu mă lăsa fără păstor, Stăpâne prea iubite.
Că l-am avut de ajutor în clipele nefericite.
Tu mi l-ai dăruit cu drag spre întărirea mea.
Primește versul meu umil și lasă-l să mai stea.

Stăpâne, Împărate, Stăpâne al zidirii,

Aceasta e dorința mea curată, creștinească.

Eu nu Îți cer în viața mea, nici aur, nici palate,

Însă mereu voi alerga pentru iertarea de păcate.” (*Simțire curată*)

Aceste versuri poartă în ele însuși rostul vieții poetei: o viață închinată îndumnezeirii, apropierea de sfânta împărăție a Tatălui Ceresc, a trăirii curate și pure. La fel și în poezia intitulată “*Mi-a spus Dumnezeu*”:

“Rugăciunea sa fierbinte mereu o voi asculta

Și voi veni cu bucurie oriunde El mă va chema”.

Poemul “*Modestă mulțumire*” aduce în prim-plan importanța poeziei, a creației în viața Georgianeii:

“De ce Doamne m-ai lăsat fără versul ce m-alină,

Oare Tu ai și uitat că sunt de necazuri plină?”

Aici aflăm despre rolul cathartic al scrierilor sale; în viața sa încercată, poezia este reazem, eliberare și posibilitatea de a-și exprima prea-plinul de iubire creștinească. În poemul “*De ai recunoștință*”, poeta afirmă direct:

“Să compui o poezie este har și măreție,

Este bucurie mare ce devine sărbătoare.”

Iată, deci, o autentică Ars Poetica; creația este comparată cu o adevărată sărbătoare religioasă, prilej de bucurie, mulțumire și recunoștință. În “*Mă închin în miez de noapte*” vedem clar exprimate convingerile religioase ale poetei:

“Drumul Golgotei duce spre veșnicie,

Drumul Golgotei duce spre bucurie,

Drumul Golgotei duce la speranță,

Să îl urcăm toți cu zâmbet pe față.”

Ideea sacrificiului este una a găsirii fericirii eterne, a nemuririi sufletului (care este, de fapt, esența Creștinismului). Însuși părintele Arsenie Boca spunea: “Tu nu ești creat pentru pământ, ci pentru cer. După ostenele și grijile vieții, ridică-te sus cu mintea și cu inima, revarsă ți înaintea lui Dumnezeu sufletul în rugăciuni și mulțumiri. Roagă-te! Aceasta este datoria ta, slava ta, fericirea ta.” Aceeași idee o exprimă și Georgiana Necula în poemul “*Să te gândești la Rai*”:

“Să te gândești la Rai e lucrul cel mai sfânt
Că numai acolo petrec îngerii cântând.”

Cu alte cuvinte, Paradisul este destinația călătoriei noastre pe pământ, adevărata bucurie și împlinire. Biserica este considerată cămin al speranței, dar un astfel de cămin este, pe bună dreptate, și sufletul omului blând și milos:

“Cămin al speranței Biserica este
Cămin al speranței este casa mea,
Mandră ca o floare, mama stă în ea.
Cămin al speranței e un suflet blând
Cămin al speranței e omul milos.” (*Cămin al speranței*)

Părintele Arsenie Boca spunea că: “fără milostenie însăși rugăciunea e fără rod. Cu ce nădejde te vei ruga lui Dumnezeu, când tu însuți nu ascuți rugăciunile oamenilor ce sunt asemenea ție? Cum vei cere împreună cu credincioșii din Biserică: “Dă, Doamne!” Când tu însuți nu dai săracilor, deși poți să dai?” Iată, deci, că nu poate exista Biserică fără bunătate adevărată, milă și generozitate creștină. Toate aceste calități și le afirmă poeta în “*Las lumea*”:

“Las lumea să vorbească despre mine tot ce vrea;
Eu știu că Dumnezeu îmi cunoaște inima.
Ea bate cu putere, cu dor și cu iubire,
Pentru tot ce-nseamnă pământ și omenire.”

Poemul “*Iubește*” reprezintă o adevărată predică, precum cea de pe munte (Luca 6):

“Iubește cald întotdeauna, chiar și pe cel ce te-a zdrobit.
Iubește pe dușmanul tău, de vrei să vezi pe Dumnezeu.
Iubește pe dușmanul tău și nu-l lăsa când îi e greu.
Dă-i mâna ta și rămâi blând, și vei vedea tu în curând,
Răspłata ce-o vei lua, de la Iisus și Maica Sa.”

Un adevărat îndemn creștinesc la iubire necondiționată! Referitor la acest aspect, Arsenie Boca afirma următoarele: “Când Mântuitorul poruncește iubirea de vrăjmași, El n-o face ca să te îngenunchieze în fața celui rău, ci ca să te elibereze de răul din tine și în felul acesta să-l limiteze.”

Tot în registrul poveștelor creștinești se înscrie și poezia “*Ajută, Doamne*”:

“Ajută, Doamne, pe orfani,
Că ei duc lipsă grea de bani.
Mie mi-ai dat îndeajuns.
Iar de bucurie eu am plâns!”

Tot Arsenie Boca spunea că: “A fi fericit înseamnă a-l face fericit pe celălalt.” Într-adevăr, nu există fericire mai mare și mai statornică decât a-i face fericiți pe semenii noștri! Domnișoara Georgiana Necula își demonstrează încă o dată sufletul și atitudinea de credincioasă iubitoare de oameni și de principii creștine. Ea își găsește fericirea și atunci când se simte ocrotită de aripa sfântă a lui Dumnezeu, ca orice creștin autentic:

“Sunt fericită că mă iubești;
Sub aripa Ta, Tu mă păzești.
Sunt fericită că ești cu mine,
Atât la rău, cât și la bine.” (*Sunt fericită*)

Rugându-se, poeta aspiră la înțelepciune, cerând îngăduința de a lăsa în urma sa lumina faptelor creștinești:

“La Dumnezeu m-am rugat să am înțelepciune.
Să pot lucra în pace fapte bune.” (*La Dumnezeu m-am rugat*)

Poemul “*Crezul meu*” afirmă direct convingerile poetei, ce sunt specific religiei creștine, dar și oricărui om adevărat, atins de aripa luminii:

“Crezul meu e veșnicia,
Crezul meu e bucuria;
Crezul meu este blândețea,
Crezul meu este noblețea.”

Georgiana Necula, deși o mare iubitoare de oameni, își găsește reazemul doar în Tatăl Ceresc:

“În necazuri să strigi către Domnul
Nu sta așteptând să te-ajute omul,
Că omul poate nici nu vrea,

Să îți ofere mila sa.”

Numai credința este cea care ne împiedică să cădem în deznădejde atunci când suntem încercați. Doar speranța în ajutorul și iubirea Tatălui este cea care ne face să mergem înainte, urmând drumul ce ni s-a dat pentru a ne înțelepți, evolua și desăvârși întru Hristos. Ca orice creștin adevărat, poeta Georgiana Necula vorbește în poemele sale despre mulțumirea adresată lui Dumnezeu pentru toate darurile cu care acesta ne binecuvântează viața în fiecare zi:

“Și viața de mi-o voi da,
Nici atunci nu voi putea
Să Îți mulțumesc stăpâne,
Pentru ce-ai făcut cu mine.” (*Taina Sfântului Maslu*)

Părintele Arsenie Boca spunea despre ruga de mulțumire: “Când te scoli dimineața din somn, gândește-te că Dumnezeu îți dă ziua pe care n-ai fi putut să ți-o dai singur și pune deoparte prima oră sau măcar un sfert de oră din ziua ce ți s-a dat și adu-o drept jertfă lui Dumnezeu într-o rugăciune de mulțumire și de cerere bună.”

Mai târziu în volum, poeta vorbește din nou despre dăruire ca principiu creștin, condiție sine-qua-non a mântuirii fiecăruia dintre noi, a înălțării către Paradisul visat:

“Fără dăruire, nu ai un chip senin,
Fără dăruire, nu ești un om blajin.
Fără dăruire, nu știi ce e iertarea;
Fără dăruire, nu găsești alinarea.”

Icoana este și ea dătătoare de speranță și de energii sublime, ce ne hrănesc spiritul:

“În icoane Doamne,
Văd frumusețea Ta.
Și nu-mi mai e foame,
Căci mă tot hrănesc din ea.” (*În icoane*)

Un poem emoționant este și cel dedicat părinților:

“Părinții sunt exemplul nostru
Ei se luptă să ne afle rostul.
Părinții să îi respectați și să îi iubiți,
Cât timp în astă viață voi îi mai găsiți.
Prin ruga lor fierbinte voi vă mântuiți.
Și cu Iisus Hristos în cer vă regăsiți.

Părinții sunt icoană Sfântă,
Luptați ca, pentru voi, ei să nu plângă.
Luptați pentru a lor curată fericire,
Ca Domnul să vă dea cerească mântuire.”

În versuri frumoase, poeta închină un imn celor doi oameni pe care îi iubește cel mai mult pe această lume, cei ce au crescut-o și au sădit în ea adevărata iubire creștină, deschizătoare a împărăției lui Dumnezeu. Un poem ce reprezintă o adevărată sinteză a credinței Georgiane Necula este *“Dumnezeu nu m-a lăsat”*. Întreaga sa viață a fost plină de încercări, dar are convingerea că fiecare lacrimă o apropie și mai mult de *“Dumnezeul cel Bun”*, căci suferința pavează calea către mântuire. Dumnezeu îi încearcă pe cei ce îi iubește pentru a-i învăța lecția smereniei și pentru a-i desăvârși întru Hristos. Poeta are conștiința planului divin conceput pentru desăvârșirea sa ca Om ce aspiră să ajungă în Împărăția Cerurilor.

“Am plâns mult pe acest pământ,
Dar Dumnezeu Cel bun și sfânt,
Are planul Său cu mine,
Chiar și când nu-l chem, El vine.”

Am pătruns în taina poemelor Georgiane Necula ca într-un templu al frumuseții, bunătății și purității. A-i cunoaște sufletul și talentul înseamnă a mai urca o treaptă către noi înșine, către iubirea creștinească și către speranța absolută. Căci, așa cum spunea părintele Arsenie Boca, *“Nu uita că ești o cărămidă duhovnicească din marea clădire a Bisericii lui Hristos. Rămâi cuminte în acest zid socotindu-te legat de celelalte cărămizi cu mortarul iubirii.”*